

V roce 1938 Jaroslav Švarc sloužil v hodnosti desátníka u hraničářského pluku 4 v Hlučíně. Na tomto velmi vzácném skupinovém snímku, kde se nalézá pětatřicet hraničářů, můžeme určit jen tři z nich. Uprostřed sedí v pláští velitel 5./4. hraničářské roty škpt. pěch. František Máša, vpravo od něj velitel čety por. pěch. Stanislav Svoboda, který byl současně velitelem pěchotního srubu MO-S 23 „Chlupáč“. Jaroslav Švarc je v pravé části snímku, pátý zprava, v mírném předklonu. Za povšimnutí stojí jeho vojenská lodička, která v roce 1942 vstoupí do historie, což pochopitelně tehdy nikdo nemohl vědět. Pro úplnost – vyfotografovaný německý ovčák se jmenoval Boris a patřil veliteli roty.

příchodem k hraničářskému pluku 4 prošel. V Hlučíně byl po příchodu ze Zábřehu na Moravě od pěšího pluku 13 vtělen do 5./4. hraničářské roty, jejímž velitelem je škpt. pěch. František Máša, která je součástí II./4. hraničářského praporu s umístěním v nových kasárnách v Hlučíně.

Obranný úsek 5./4. hraničářské roty se skládal z linie těžkého opevnění, které se opíralo o pět stavebně zcela dokončených a téměř plně vyzbrojených pěchotních srubů, které zde od dubna 1936 vybuvovala stavební firma Václav Nekvasil, a. s., Praha. Tato stavební firma v zadaném úseku 3./II. – Hlučín postavila celkem 10 pěchotních srubů. Jako první pěchotní srub byl ve dnech 27. 7.–3. 8. 1936 vybetonován pěchotní srub MO – S 18 „V Oboře“. Svobodník Jaroslav Švarc byl přidělen k četě obsazující právě tento pěchotní srub, který byl vybudován nedaleko křižovatky silnic z Hlučína na Šilheřovice a Hař. Ke své vojenské anabázi u hlučínských hraničářů si později do svého deníku poznamenal:

Hlučín mě na první pohled vůbec nenadchl, ale kasárny se mně velice líbily, poněvadž byly nové a velice praktické. Z nás šesti, co jsme měli poddůstojnickou školu, ovšem ti tři jen „půl“, jsme se dostali tři k 5. rotě a ti druzí tři k 7. rotě. K 7. rotě mně odešel tehdy kamarád, kterého jsem měl opravdu rád. Již na třetí den jsem byl určen jako velitel stráže na pevnosti číslo 7. Opomenul jsem ovšem podotknout, že při odchodu ze Zábřeha od 13. pěšího pluku jsem byl povýšen na svobodníka. S dřívějším velitelem stráže jsem se šel podívat, kde ta pevnost je, poněvadž to bylo vzdáleno jednu hodinu cesty od kasáren. Jako strážný jsem dostal tři kluky, které jsem vůbec neznal. Dva byli od roty doprovodných zbraní ze Šumperka a ten jeden od 12. roty ze Zábřeha. Na první pohled se zdáli být dobří, jen jednomu jsem věnoval větší pozornost. Ten toto ovšem zasluhoval, poněvadž jsem ho musel i mockrát napomínat. Měl jsem tu možnost nechat ho zavřít na friňák, ale poněvadž jsem neměl na to povahu, tak jsem mu to raději odpustil. Pak byl přeložen k 7. rotě a tam nevyšel z trestu. Místo něj jsem dostal nováčka, který si u mě získal oblibu, protože konal povinnosti řádně a poslouchal opravdu jako voják. Mezi tím zemřel otec tomu, co byl u 12. roty v Zábřehu, takže jel domů a místo něj jsem dostal starého mazáka z Valašska. Byl to syn z hospodářství, ale rád se zabýval prací, která by patřila nejlépe tesařovi. S touto trojicí jsem vydržel skoro až do konce. Poněvadž všichni příslušníci 4. hraničářského pluku odjížděli do Čech na střelnici, kde se cvičili ve střelbě